

Jack och bönstjälken

Det var en gång en änka som bodde i en liten stuga, tillsammans med sin son som hette Jack. Familjen var så fattig att de bara ägde en enda gammal ko. En dag när maten var slut i skafferiet och de inte hade några pengar, tänkte änkan, "Nu måste jag sälja kon. Annars svälter vi ihjäl."

Så änkan ropade på Jack och sa, "Nu vill jag att du tar kon till marknaden och säljer henne. Men se till att du får bra betalt, för kon är det sista vi äger." "Ja, mor", sa Jack. Och så lade han ett rep om halsen på kon och gick sin väg. Jack var glad att han fick gå ensam till marknaden med kon. Hela vägen visslade och sjöng han. Plötsligt hörde han en röst bakom sig: "Du tycks vara på gott humör idag, lille vän. Vart är du på väg?" Jack vände sig om. Vid sidan av vägen stod en underlig liten man. Han var bara en meter hög, och han var klädd i gröna kläder. "Jag ska till marknaden och sälja vår gamla ko", svarade Jack. "Jag kan köpa kon av dig, om du vill", sa den lille grönklädde mannen. "Hur mycket får jag för henne?" frågade Jack. "Du får de här magiska bönorna", svarade mannen och höll fram handen. Jack tittade nyfiket på bönorna.

Deskimrade i alla regnbågens färger. "Magiska bönor!" sa Jack. "Det har jag aldrig sett förut." Och så bytte han kon mot de vackra magiska bönorna. "Mor kommer att bli så glad", tänkte Jack glatt. Och så sprang han hem så fort han kunde, för att visa henne de magiska bönorna. Men Jacks mor blev inte glad när hon hörde vad han hade gjort. "Åh, Jack!" utbrast hon. "Hur kunde du vara så dum? Bytte du vår sista ko mot några bönor?" Och hon var så arg, att hon tog bönorna och kastade ut dem genom fönstret. Jack insåg sitt misstag. Men det var för sent. Kon var borta, och ändå hade de ingenting att äta. Skamsen gick han och lade sig flir att sova. Jack vred sig av och an i sängen. "Nu har vi ingenting att äta imorgon heller", tänkte han olyckligt. "Och allt är mitt fel. Bara för att jag bytte till mig några magiska bönor." Nästa morgon klev Jack upp ur

sängen med en dyster min.

Men när han kom till fönstret, såg han något märkligt: En väldig bönstjälk växte upp ur marken där modern kastat de magiska bönorna. Stjälken var tjock och hög – så hög att den nådde ända upp till molnen! "Mamma, kom och titta!" ropade Jack. Och tillsammans stod de i trädgården och stirrade upp på den makalösa bönstjälken. "Jag undrar vart den leder?" sa Jack. "Jag kanske borde klättra upp och titta efter." "Det gör du visst inte", sa hans mor. "Dina bönor har redan ställt till nog med bekymmer!" Men det sa hon försent. Jack hade redan klättrat upp i bönstjälken. Han klättrade högre och högre, ända tills stugan där nere bara såg ut som ett litet fågelbo. Men fortfarande kunde Jack inte se toppen av bönstjälken. Till sist tog stjälken äntligen slut och Jack var uppe bland molnen. Molnen bredde ut sig i alla väderstreck, som ett stort fält.

Och på avstånd kunde Jack se en väldig borg av sten. Jack släppte taget om bönstjälken och började gå mot borgen. Snart var han framme vid den stora järnporten. Eftersom han inte visste vad han annars skulle göra, ringde han klockan. Efter en stund öppnades den stora, tunga porten. Till Jacks förfäran kom det ut en väldig jättekvinna och tittade ner på honom. Och innan han hunnit springa sin väg, lyfte jättekvinnan upp honom i sin hand. "Åh, vad bra!" mullrade hon. "Jag behöver någon som hjälper mig i hushållet." Jack var så rädd, att han inte vågade säga annat än, "Visst! Vad vill du att jag ska hjälpa dig med?" "Tja", sa jättekvinnan. "Du kanske kan hjälpa mig att göra upp eld i köket, och att putsa alla stövlarna.

Men, vi måste vara försiktiga när min man kommer hem. Han vet inget bättre än att äta små pojkar till middag." Det tyckte Jack lät otäckt. Men jättekvinnan lovade att gömma honom i skåpet, om mannen kom hem. Så Jack hjälpte henne att tända elden och att putsa alla stövlarna. Plötsligt hörde Jack ett förfärligt mullrande. Det lät nästan som åskan. "Det är min man!" utropade jättekvinnan och gömde snabbt Jack i skåpet. Sedan hörde Jack en dundrande röst: "Mums för blod så

hjärterött! Här luktar det visst mänskokött! Om han så lever, eller är död, Ska jag mala hans ben, och baka bröd!" Och in kom jätten genom dörren. Han var mycket större än sin fru. Och otäckare också! Han satte sig vid bordet och ropade, "Här luktar människa. Fånga honom och grilla honom genast!" "Var inte dum", svarade hans fru. "Det är bara fårstuvningen jag lagat till kvällsmat." Jack kikade genom nyckelhålet i skåpet, och såg jättekvinnan ställa fram den största gryta han nånsin sett. Grytan var så stor att Jacks stövlar hade kunnat segla i den. Jätten åt snabbt upp stuvningen.

Sedan bad han om en ny gryta – och tömde den också! När jätten ätit färdigt sa han, "Hämta nu min gås som lägger guldägg!" Jättekvinnan gick och hämtade en gås som såg högst vanlig ut. Hon satte gåsen på bordet och sedan gick hon till sängs. När jättekvinnan hade gått, tittade jätten på gåsen och sa, "Värp!" Genast lade gåsen ett ägg av renaste guld. "Värp!" sa jätten igen, och gåsen lade ännu ett ägg. "Värp!" sa jätten en tredje gång, och gåsen lade ett tredje guldägg. Jack tittade storögt på genom nyckelhålet. "En gås som lägger guldägg!" tänkte han för sig själv. "En sådan skulle vara bra att ha." Och så funderade han på hur han skulle kunna knycka den.

Efter en stund började jätten gnugga sig i ögonen, och strax hade han somnat tvärs över bordet. Jätten snarkade så att hela borgen skakade. När Jack var säker på att jätten verkligen sov, kröp han ut ur skåpet och smög upp på bordet. Sedan ryckte han till sig gåsen som lade ägg av guld. Med den magiska gåsen under armen, hoppade Jack ner från bordet och sprang över stengolvet mot porten. Men just som han nådde fram, skrek gåsen, "Hjälp! Jag blir stulen! Hjälp!" Jätten vaknade med ett ryck. Och när han såg Jack med gåsen, sprang han efter dem. "Stopp där!" dundrade jätten. "Kom tillbaka med min gås, din tjuv!" Men Jack stannade inte. Han var för rädd för att ens vända sig om. Istället sprang han så fort han kunde över molnen, tills han kom fram till bönstjälken. Med den magiska gåsen under ena armen, började han klättra nerför bönstjälken.

Men innan han hunnit långt, kände han hur stälken började gunga häftigt. När Jack tittade upp, såg han att jätten var på väg ner efter honom. Jack började klättra ännu fortare. Men då klättrade jätten också fortare.

Och just som jätten höll på att hinna ikapp honom, var Jack så långt nere att han såg sin mors stuga. Jack ropade till sin mor som stod på trappan, "Fort mor! Hämta yxan!" Hans mor kom springande med yxan. Jack tog den, och med ett enda hugg högg han av bönstälken. Bönstälken föll ner med ett dån, och jätten föll efter. Var jätten landade är det ingen som vet, men Jack och hans mor såg honom aldrig mer. Sedan visade Jack sin mor gåsen som lade ägg av guld. Gåsen fick majs att äta, och var så glad att ha sluppit ifrån jätten, att hon lade ett guldgägg. Och sedan ett till. Och ett till. Jack tog med sig äggen till marknaden och bytte dem mot mat och en ny ko och mycket mer därtill. Och sedan den dagen levde de lyckliga alla tre. Både Jack och hans mor – och gåsen som lade ägg Snipp, snapp, snut, så var sagan slut!